

Sevgi Destanı

– Yusuf Akgül · 23 Ağustos 2011

SEVGİ DESTANI

Yusuf AKGÜL

/... Sevgili Yücel Kılıçkaya'nın
"Sevgiye Dair Birkaç Kelam" başlıklı yazısına,
Şiir türünde bir nazire.../

Sevgi: Yüce bir duygu, iki hece bir duygu
En ince duyulardan daha nice bir duygu...
Sevgi: Sıla özlemi, müşfik anne yüreği
Birliğin ve dirliğin, esenliğin direği...
Sevgi: Ak bir ışıktır, enginde yeşil çıra
Bir özge gayedir ki gideriz ardı sıra...
Sevgi: Beyaz güvercin, uçsuz barış, sınımsızlık
Her kanat vuruşunda kökleşir köşe bucak...
Sevgi: Soylu bir oluş ve kutlu bir emektir
Rabb'immin bir bedene can vermesi demektir...

Bir ceylan titreyişi, bir yürek yanışı bu!
Ki, o duru kaynaktan ruhların kanışı bu!..

Sevgi: Önce insanın sevmesidir kendini
Ve sonra da yıkması benliğini, bendini...
Mukaddes bir emanet kabul edip her canı
Yaratılmış her şeyden üstün tutmak insanı...
Sevgi: Bir merdivendir, yüceliş ve aşama
Çıkışta adım adım hoşgörüyü yaşama...
İyilik ve güzellik, ne varsa kucak açmak
İnsana doğru koşmak, kalplere doğru uçmak...
Her gönül bir Kâbe'dir; Kâbe, Allah'ın evi
Her yüreğin ilk işi olmalı yalnız sevi...

Yandıkça alev alev ocaklarda ülkü bu!

Ta ezelden ebede söylenen bir türkü bu!..

Değil mi ki gıdadır her insanın ruhuna
Sevgi ekmekten aziz, can demek gerek buna...
Her bitkinin toprağa bir vefa harcı vardır,
İnsanın da yurduna bir vefa borcu vardır...
Vatanda var olmanın bedeli bayrak gibi
Ulu devlet, hür millet alınımızda ak gibi...
Geçmiş bir olanın kaygısı da bir olur,
Ve kardeşin kardeşe saygısı da bir olur...
İnançta ve ülküde birleşir de dilekler
Bir çizgide buluşur omuzlar ve bilekler..

Sevgi için varlık bu, sevgi için barış bu!
Sevgi ile tarihin sahnesinde duruş bu!..

Sevgi: Bir birleşmedir, ayırmadan şekil renk
Bu birliğin ölçüsü, yeryüzünde herkes denk...
Adalet ve kardeşlik bir meşale ak ve gür,
Gök kubbenin altında dünya özgür, insan hür...
Hayatısevmek gerek, düşmanlıktan ne çıkar
Her insanın dünyada yaşamaya hakkı var...
Bilinmeli her insan tek başına kainat,
Sevgi, o kainata bizi götüren kanat...
Yaşayıp durmak varken savaşıp durmak niye?
Bir ülkeyi yok etmek, bir kalbi kırmak niye?

Çiçektir bu, daldır bu, çocuktur bu, güldür bu!
Yedi iklim, dört köşe uzatılan eldir bu!...

Sevgi: Türk'ün içinde, mayasına karılmış
Geçmişten geleceğe hasret ile örülmüş...
Ala geyik peşinde bir çocuğun koşması,
Kaf Dağı'nın ardında bir yürek tutuşması...
Zeybeklerde diz vuruş, kilimlerde boyadır
Yaylada yanık kaval, al yazmada oyadır...
Bir içimlik su bazen bir pınar kurnasında,
Bazen da yare selam bir gurbet turnasında...
Bir çığlık, bir feryattır dünyanın bir yerinde

Öz yurduna sevdalı soydaş türkülerinde...

Bağlanma, coşma, kıyam, düğündür bu, şenlik bu!

Özümeşkil veren gerçek milli benlik bu!..

Sevgi: Feyiz, bereket, fikirde yanan közdür

Yunus'ta"sarı çiçek", Veysel'de "gören göz"dür...

Bir varsağı, bir koşma bağlamanın telinde

Tutkuların öyküsü Karac'oğlan dilinde...

Yiğitçe, erce nağra Köroğlu'nda mert yumruk

Ve de destan bir isyan, gözetilen hak hukuk...

Hoca Ahmet Yesevi otağında bir nefes,

Bu otağdan yayılır bütün âleme ses ses...

Bir mübarek sesleniş, Hak Peygamber çağrısı

Bu çağrıyla son bulur insanlığın ağrısı.

Türk'e has bir diriliş, kutlu ney sesidir bu!

Anadolu'dan kopan hey hey hey sesidir bu!...